

Міккі 7

Едвард Ештон

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — М. Галіна

© Видавництво «Лобстер». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

001

Це, здається, буде найдурніша з моїх смертей. Щойно минуло 26:00, і я лежу розпластаний на спині на жорсткій кам'яній поверхні, у темряві такій густій, що я можу з тим самим успіхом бути сліпим. Мій окуляр потребує аж п'ять довгих секунд, щоб намацати кілька випадкових заблукалих фотонів видимого спектру перед тим, як я врешті-решт здаюся та перемикаюся на інфрачервоний зір. Так теж мало що можна побачити, але принаймні я розумію, що у приміщення є стеля, яка зараз світиться блідо-сірим, а також чорне коло затягнутого льодом отвору, крізь який я, мабуть, сюди й потрапив. Питання: що, в біса, сталося? Останні кілька хвилин я пам'ятаю фрагментовано — здебільшого окремі образи та звуки. Пам'ятаю, Берто висадив мене біля краю розлому. Пам'ятаю, як спускався вздовж купи розбитих крижаних брил. Пам'ятаю, як ішов. Пам'ятаю, як подивився вгору й побачив кам'яну брилу, що стирчала з криги південної стіни на висоті близько тридцяти метрів. Вона була трохи схожа на мавпячу голову. Пам'ятаю, як посміхнувся, а потім... А потім під моєю лівою ногою нічого не стало, і я почав падати.

Трясця. Не дивився, куди йду. Витріщався на оту дурну каменюку, гадаючи, як я опишу її Наші, коли повернуся до купола, і ступив у діру. Найдурніша. З моїх. Смертей. Дрож біжить вздовж тіла. Нагорі, поки я ще рухався, й то було холодно. Зараз, поки я лежав тут, притиснутий до каменю, холод просотувався вглиб, крізь шкіряний костюм і два шари термобілизни, він прогризав волосся, шкіру, м'язи просто до кісток. Я знов здригаюся, і раптовий імпульс болю пробігає від лівого зап'ястка вгору, до плеча. Я дивлюся вниз.

Там, де її не має бути, з'явилася опуклість. Розпирає тканину саме в тому місці, де рукавичка стикається з рукавом зовнішнього шару термобілизни. Починаю стягувати рукавичку, сподіваючись,

що холод запобігатиме набряку, але черговий поштовх болю одразу зупиняє цей експеримент. Навіть при спробі стиснути руку в кулак біль стрімко посилюється від просто сильного до сліпучого, варто тільки поворушити пальцями. Мабуть, вдарився рукою об щось під час падіння. Перелом? Можливо. Розтягнення? Однозначно. Якщо мені боляче, я живий, так? Повільно сідаю, кручу головою, щоб краще працювала, та кліпаю на вікно зв'язку. Я занадто далеко, щоб спіймати будь-який з ретрансляторів колонії, але Берто, мабуть, ще поруч, бо я отримую натяк на сигнал. Недостатньо для голосового зв'язку або відео, але текст, мабуть, пройде. Погляд упирається у значок клавіатури, і той розширюється, заповнюючи чверть мого поля зору.

«Міккі7»: Берто. Ти на зв'язку?

«Червоний Яструб»: Підтверджую. Ще живий?

«Міккі7»: Поки що. Але я застряг. Без жартів.

«Червоний Яструб»: Я бачив, що сталося. Ти зайшов прямо в дірку.

«Міккі7»: Так, я здогадався.

«Червоний Яструб»: Причому не маленьку дірку, Міккі. Велику. Що за чортівня, друже?

«Міккі7»: Я дивився на камінь.

«Червоний Яструб»:...

«Міккі7»: Він був схожий на мавпу.

«Червоний Яструб»: Найдурніша з твоїх смертей.

«Міккі7»: Ну так... але це тільки якщо я помру, ні? До речі, чи є шанс, що ти прийдеш за мною?

«Червоний Яструб»: Еее...

«Червоний Яструб»: Ні.

«Міккі7»: Серйозно?

«Червоний Яструб»: Серйозно.

«Міккі7»: Чому б ні?

«Червоний Яструб»: Ну, здебільшого тому, що я зараз зависаю на висоті двісті метрів над місцем, де ти впав, і ледве ловлю твій сигнал. Ти глибоко під землею, друже мій, а навколо, мабуть, повно повзунів. Щоб тебе витягти звідти, потрібні неймовірні зусилля та неабиякий ризик — і я, знаєш, заради Витратного на це не підю.

«Міккі7»: О! Зрозуміло.

«Міккі7»: Заради друга теж?

«Червоний Яструб»: Та годі, Міккі. Дарма ти так. Ти ж не помреш насправді, чи щось таке. Я відзвітуюсь, що ми втратили тебе, одразу як повернуся до купола. Все згідно протоколу. Звісно, Маршалл схвалить твою регенерацію. Ти вже завтра пересунешся з чана до свого ліжка.

«Міккі7»: О, це чудово. Тобто для тебе, звісно, зручно. Але я тим часом маю померти в норі.

«Червоний Яструб»: Так, кепсько.

«Міккі7»: Кепсько? Справді? Це все, що ти можеш сказати?

«Червоний Яструб»: Вибач, Міккі, але чого ти хочеш? Мені шкода, що ти ось-ось помреш тут, унизу, але, якщо серйозно, це ж твоя робота, так?

«Міккі7»: Будуть певні втрати. Не завантажувався вже понад місяць.

«Червоний Яструб»: Це... не моя провина. Але не хвилюйся. Я додам все, що треба. З'явилося щось особисте після твого останнього завантаження, про що тобі, на твою думку, варто знати?

«Міккі7»: Гм...

«Міккі7»: Ні, мабуть, ні.

«Червоний Яструб»: Чудово. Ну, якщо ми все узгодили...

«Міккі7»:...

«Червоний Яструб»: Усе гаразд, Міккі?

«Міккі7»: Так, усе гаразд.

Що ж, дякую тобі щиро, Берто. Я зкліпаю вікно, прихилиюся спиною до кам'яної стіни та заплющую очі. Не можу повірити, що цей покидьок не прийде за мною. А, кого я хочу надурити? Звісно, можу. Ну і що далі? Сидіти тут і чекати на смерть? Гадки не маю, скільки я пролетів тією свердловиною, шахтою чи що воно там, перш ніж вдаритися об підлогу отої... що б це не було. Може, метрів зо двадцять. Але, швидше, судячи з того, як важко було достукатися до Берто, не менш як сто. До отвору, крізь який я потрапив сюди, лізти вгору приблизно метрів зо три, але, навіть якщо я дістануся туди, вище мені зі зламаним зап'ястком не видряпатися. На моїй роботі важко не гадати, крізь яку нову смерть доведеться вчергове пройти. Ніколи ще не замерзав на смерть. Хоча, звісно, міркував про це. А як не думати, якщо вже ми висадилися на оцю богом забуту крижану кулю? Гадаю, це має бути більш-менш легко. Ти спочатку замерзаєш, потім засинаєш, а потім не прокидаєшся, так?

Я починаю вже умлівати, думаючи, можливо, вийти саме в такий спосіб не так уже й погано, аж тут в окуляр падає сповіщення. Я кліпаю, щоб відповісти.

«Чорний Шершень»: Привіт, любий.

«Міккі7»: Привіт, Нашо. Чим можу?..

«Чорний Шершень»: Сиди на дупі рівно, ось і все. Я вже в повітрі. Прибуття за дві хвилини.

«Міккі7»: Берто з тобою зв'язався?

«Чорний Шершень»: Так. Він вважає, ти вже незворотній.

«Міккі7»: Але?

«Чорний Шершень»: Він просто недостатньо вмотивований.

Бач, надія — дивна річ. Тридцять секунд тому я був на сто відсотків впевнений, що ось-ось помру, і не боявся. Але зараз серце калатає просто у вухах, і я ловлю себе на тому, що перебираю все, що може піти не так, якщо Наші справді вдасться посадити тут свій

ліфтер для спроби порятунку. Чи має ця розколина взагалі достатньо широке дно, щоб він зміг сісти? А якщо воно й достатньо широке, чи зуміє Наша знайти мене? А якщо зуміє, чи вистачить в неї кабелю, щоб до мене дотягнутися? А якщо й вистачить, де гарантія, що її діяльність не приверне уваги повзунів?

Ну що за лайно.

Лайно, лайно, лайно.

Я не можу дозволити їй зробити це.

«Міккі7»: Нашо?

«Чорний Шершень»: Слухаю.

«Міккі7»: Берто має рацію. Я вже незворотній.

«Чорний Шершень»:...

«Міккі7»: Нашо?

«Чорний Шершень»: Ти певен у цьому, малий?

Я знов заплющую очі. Вдихаю, видихаю. Це ж просто переміщення до чана, так?

«Міккі7»: Так, певен. Я тут глибоко похований і добряче побитий. Чесно кажучи, навіть якщо б тобі вдалося мене повернути, вони, мабуть, все одно б мене знищили.

«Чорний Шершень»:...

«Чорний Шершень»: Добре, Міккі. Це твій вибір.

«Чорний Шершень»: Ти ж знаєш, що я прийшла б за тобою, правда?

«Міккі7»: Так, Нашо. Я знаю.

Вона замовкає, а я сиджу тут, спостерігаючи, як сила її сигналу зростає та падає. Вона кружляє навколо місця висадки. Вона намагається тріангулювати мій сигнал, визначити моє місцеположення.

Треба з цим кінчати.

«Міккі7»: Вертайся додому, Нашо. Я зараз випиляюсь...

«Чорний Шершень»: О...

«Чорний Шершень»: Гаразд.

«Чорний Шершень»: Як ти це зробиш?

«Міккі7»: Зроблю що?

«Чорний Шершень»: Зачекай, Міккі. Я не хочу, щоб ти вийшов, як П'ятий. У тебе є зброя?

«Міккі7»: Ні. Втратив свій вогнемет на спуску. Щиро кажучи, не дуже хотів би спробувати цю штуку на собі. Гадаю, це було б швидко, але...

«Чорний Шершень»: Так, ти, мабуть, маєш рацію. Як щодо ножа? Або льодоруба?

«Міккі7»: Ні й ні. І що саме, як ти гадаєш, я можу зробити з льодорубом?

«Чорний Шершень»: Не знаю. Вони ж гострі, правда? Можливо, ти міг би розбити ним собі голову, чи щось таке.

«Міккі7»: Слухай, Нашо, я знаю, що ти намагаєшся допомогти, але...

«Чорний Шершень»: Ти міг би просто відкрити пломби на своєму ребризері. Не впевнена, що вб'є тебе раніше: низький рівень О2 чи високий СО, але, в будь-якому разі, це справа кількох хвилин.

«Міккі7»: Еге ж. Так, цього я ще не пробував, але чомусь не думаю, що повільне удушення — це моє.

«Чорний Шершень»: То що ти збираєшся робити?

«Міккі7»: Замерзнути на смерть, мабуть.

«Чорний Шершень»: Так, це спрацює. Тихо й мирно, правда?

«Міккі7»: Сподіваюся.

Її сигнал майже зникає, повертається, але потім коливається лише трохи вище нуля. Вона, мабуть, перебуває десь на межі дальності передачі.

«Чорний Шершень»: Гей. У тебе ж є резервна копія, так?

«Міккі7»: Не для останніх шести тижнів.

«Чорний Шершень»: Чому ж ти не завантажив?

Мені зараз не дуже хочеться пояснювати саме це.

«Міккі7»: Просто ліньки було, мабуть.

«Чорний Шершень»:...

«Чорний Шершень»: Мені дійсно дуже шкода, любий. Справді.

«Чорний Шершень»: Хочеш, щоб я залишилася з тобою на лінії?

«Міккі7»: Ні. Це може тривати деякий час, а якщо ти спустишся сюди, то можеш і не вибратися. Повертайся до купола.

«Чорний Шершень»: Ти певен?

«Міккі7»: Так, певен.

«Чорний Шершень»: Люблю тебе, малий. Коли побачу тебе завтра, я розповім тобі, що ти сьогодні ввечері пішов як справжній профі.

«Міккі7»: Дякую, Нашо. Я теж тебе люблю.

«Чорний Шершень»: До побачення, Міккі.

Кліпаю, зачиняючи вікно, і спостерігаю, як комунікаційний сигнал Наші поступово падає до нуля. Берто вже давно поза зоною досяжності. Дивлюся вгору. Отвір витріщається на мене згори, як анус диявола, і, незалежно від того, підтримує мене хтось чи ні, я раптом зовсім не хочу знов помирати. Я знову стріплю голову і підводжуся на ноги.

•

Ось вам уявний експеримент: коли ви лягаєте спати вночі, ви не просто засинаєте. Ви помираєте. Ви помираєте, і хтось інший прокидається замість вас наступного ранку. У нього — усі ваші спогади. У нього всі ваші надії, мрії, страхи та бажання. Він думає, що він — це ви, і всі ваші друзі та кохані вважають так само. Однак він — це не ви, і ви не той хлопець, який заснув минулої ночі. Ви існуєте лише з цього ранку, і ви припините існувати, коли заплющите очі сьогодні ввечері. Запитайте себе: чи є для вас якась різниця? Чи є спосіб, у який ви взагалі можете це з'ясувати?

Замініть «заснути» на «бути розчавленим», або «випарованим», або «спаленим», і ви (майже) отримаєте моє життя. Проблеми в активній зоні реактора? Я цим займаюся. Вам потрібно випробувати сумнівну нову вакцину? Я — той самий хлопець. Треба дізнатися, чи отруйний той абсент, що ви вигнали у вашому самогонному апараті? Я вип'ю склянку, покидьки. Якщо я помру, ви завжди можете створити іншого мене. Світлий бік усіх цих смертей у тому, що насправді я типу безсмертний, хай йому грець.

Я пам'ятаю не просто те, що робив Міккі1. Я пам'ятаю, як був ним. Ну, все, крім його останніх кількох хвилин принаймні. Він — я — помер після пробою корпусу під час перельоту. Міккі2 прокинувся за кілька годин, до біса впевнений, що йому тридцять один рік і що він народився ще там, на Мідґарді {1}. І, хто знає, може, так воно й було? Можливо, з його очей визирав справжній Міккі Барнс? Як розпізнати? Хто це взагалі знає? І, можливо, якщо я ляжу на підлозі цієї печери, заплющу очі та зірву пломби, завтра вранці саме я прокинусь як Міккі8.

Однак чомусь я сумніваюся в цьому.

Наша та Берто, ймовірно, й не зможуть помітити різницю, але глибоко всередині, на якомусь рівні поза розумом, я буду на сто відсотків впевнений, що я помер.

•

Тут майже немає фотонів видимого діапазону, але мій окуляр вловлює достатньо в короткохвильовому інфрачервоному діапазоні, щоб роззирнутися навколо. Як виявляється, з цієї печери ведуть півдюжини тунелів — і всі донизу.

Так не має бути.

Насправді нічого з цього не має бути.

Тунелі схожі на лавові трубки, але, згідно з орбітальними дослідженнями, на тисячу кілометрів навкруги не повинно бути жодного вулкану. Це одна з причин, чому ми обрали саме це місце

для першого базового табору, хоча воно й на чималій відстані від екватора, тому жахливий клімат цієї дурної планети тут навіть ще жахливіший. Я повільно обходжу печеру по периметру. Усі тунелі на вигляд однакові: круглі труби діаметром близько трьох метрів, вони тьмяно світяться. Свідомість інтерпретує це як позитивний градієнт температури, а підсвідомість — що всі вони ведуть просто до пекла. Від кожного отвору до наступного відстань у шість кроків. Так теж не має бути. Однак хіба є час або сенс про це турбуватися? Вибираю тунель і вирушаю.

Десять за пів години я починаю думати, чи не краще б було сказати Наші, що я врешті вирішив не сидіти там, замерзаючи на смерть. Якщо б вона знала про це, вона б не дозволила Берто звітувати про втрату, доки не буде підтвердження, що я й справді помер. Альянс досить вільно ставиться до всіляких там моральних обмежень, але на початку існування технологій, пов'язаних з множинними тілами та завантаженням особистості, траплялися справді погані речі, і наразі в більшості колоній краще бути серійним убивцею або викрадачем дітей, ніж займатися біодруком.

Я кліпаю на вікно зв'язку, але, звісно, сигнал сюди взагалі не доходить. Занадто масивна скельна плита між мною та поверхнею. Мабуть, це й на краще. Я майже впевнений, що Наша не наполягала на рятувальній операції, бо я переконав її, що все одно зламаний. А якби вона знала, що я на ногах і всі мої втрати — це головний біль та розтягнення зап'ястка, вона могла б повернутися і спробувати витягти мене, незважаючи на мої заперечення. А цього я не можу допустити. Наша — це єдина безумовна удача, що спіткала мене за останні дев'ять років, і якби вона загинула через мене, як би я міг жити далі? Не міг би, але куди б я подівся? Я ж не можу померти остаточно.

У будь-якому разі, вона, швидше за все, не змогла б мене знайти, навіть якби захотіла. Тут, унизу, ніби величезний мурашник,

весь пронизаний поперечними тунелями. Я намагався обирати ті, що, на перший погляд, вели догори, але, здається, без успіху, як і без уявлення, у якому напрямку рухаюсь. З іншого боку, були й плюси: я більше не тремтів.

Спочатку я думав, що в мене починається гіпотермія, але стіни дедалі сильніше світилися інфрачервоним і вже не було сумнівів: чим глибше я занурююся, тим тепліше стає. Я навіть трішки спітнів. Поки що хай собі, але, якщо я виберусь на поверхню, мені буде непереливки. Бо, коли я провалився крізь кірку, що вкривала отвір тієї шахти, було мінус десять. Уночі температура тут падає до мінус тридцяти, а то й нижче, а вітер ніколи не вщухає. Якщо я таки знайду вихід, можливо, розумніше буде тинятися всередині, поки сонце знову не зійде.

•

Я саме думав про Нашу, коли вперше почув отой шурхіт. На що це схоже? Ніби гранітною стіною осипаються маленькі камінці, ось тільки шурхіт починається та зупиняється, починається та зупиняється... Я наддаю ходи й не озираюся. Уже очевидно, що ці тунелі не є природним утворенням.

Не знаю, яка підземна тварина прогризає тунелі в три метри завширшки крізь тверду скелю, але, яка б вона не була, я певен, що не хочу з нею зустрітись. Що далі я просуваюся, то частіше лунають звуки, то вони ближче. Я ловлю себе на тому, що прискорюю ходу, врешті майже біжу.

Проминувши поперечний тунель, я вже не розумію, звідки лунають оті звуки — спереду чи ззаду. Я різко гальмую і обертаюся.

І ось він, так близько, що я можу до нього доторкнутися.

Загалом він схожий на повзуна: сегментоване тіло, по одній парі ніг на сегмент, кожна нога закінчується твердим гострим кігтем. Жувальця, однак, інакші. У повзунів одна пара на передньому сегменті. У цього хлопця дві пари — одна, трохи довшя, витягнута

паралельно до поверхні, інша, коротша, стирчить догори. Як і в повзуна, у нього пара коротких вправних хапальних ніг всередині жувалець і кругла зубата паща. Але є й важливі відмінності. Повзуни чисто білі — можливо, через еволюцію, бо вони маскуються під сніг. А тут, хоч зараз я бачу цю істоту в інфрачервоному спектрі, найімовірніше, вона є чорною чи коричневою. І, звісно, якщо повзуни довжиною приблизно метр та важать кількадесят кілограмів, то мій новий приятель завширшки як я на зріст і заповнює собою тунель позаду, скільки сягає око.

Бігти чи битися? Здається, тут ані те, ані інше не згодиться. Я простягаю руки, показую йому відкриті долоні та повільно відступаю на крок. І він на це реагує. Підводиться дибки та широко розставляє обидві пари жувалець. Простягає до мене хапальні ноги. Мова тіла. Для такої істоти мої підведені та розчепірені руки, мабуть, здаються загрозою. Я притискаю їх до боків і роблю ще один крок назад. Він шугає до мене, передні сегменти повільно рухаються вперед-назад, наче голова кобри, і я думаю, що мені варто було послухатись Нашу, відкрити клапани та дозволити місцевій атмосфері зробити свою справу. Ще я думаю, що мене зовсім не приваблює перспектива бути з'їденим гігантською багатоніжкою — і тут він кидається на мене.

Його жувальця охоплюють мене швидше, ніж я встигаю зреагувати — між ногами, над правим плечем і довкола талії. Повзун піднімає мене над землею, а хапальні ноги міцно тримають, не даючи ворухнутися. Паща ритмічно відкривається та закривається менш ніж за метр від мене. Там, усередині, ряди й ряди холодних чорних зубів, один за одним шикуються в розпеченій, як піч, глотці, так далеко, скільки я можу бачити.

Однак він не тягне мене туди. Він підіймає мене й рухається.

Його хапальні ноги мають декілька суглобів, і кожна закінчується пучком щупальців, майже схожих на пальці з

двохсантиметровими пазурами. Спочатку я пробую пручатися, але вони міцно, наче сталеві лещата, тримають мої руки розчепіреними та притиснутими до жувалець. Я можу трохи дригати ногами, але не можу дотягнутися до чогось, вартого стусана. Він вочевидь тягне мене до свого гнізда. Можливо, як смаколик для малюків. Або як делікатес для дружини. У будь-якому разі, якби я міг зараз дотягнутися, щоб відкрити свої клапани, я б це зробив. Однак це неможливо, тому я хилитаюся там, уявляючи, як це — бути перемеленим цією грізною пащею.

Дорога виявилась довгою, і в якусь мить я, здається, навіть задрімав. Пробудило мене клацання зубів гігантського повзуна, і решту подорожі я спостерігаю, як вони труться один об інший, коли щелепи розтуляються та затуляються. Дивно, але це захопливе видовище. Гадаю, зуби або ростуть безперервно, або регулярно випадають і відновлюються, бо вони справді ледве не ламаються при зіткненні.

За певний час я розумію, що кут, під яким вони б'ються один об одний, сприяє тому, щоб вони лишалися гострими.

Нарешті ми зупиняємося в камері, схожій на ту першу, куди я впав. Повзун перетинає відкритий простір, потім просовує голову в менший бічний тунель. Я витягую шию. Здається, що прохід приблизно за двадцять метрів закінчується глухим кутом. Можливо, сімейна комора? Істота ставить мої ноги на землю, потім розтуляє щелепи. Хапальні ноги легенько штовхають мене, і голова віддаляється.

Я не розумію, що саме зараз відбувається, але якщо я в чомусь і певен, так це в тому, що хочу бути якомога далі від цієї тварюки. Я рушаю тунелем угору. Там, у кінці, стіна якась дивна. Мені потрібно кілька секунд, щоб зрозуміти, що мій окуляр вперше за довгий час реєструє фотони видимого діапазону.

Я дістаюся до кінця тунелю. Ця стіна не з каменю. Це щільно втолочений сніг. Я впираюся в неї рукою та штовхаю. І вона піддається. Крізь діру завширшки в пів метра всередину ллється денне світло.

Саме тоді я раптом згадую: мені дев'ять років, я в замиському будинку моєї бабусі на Мідґарді. Був сонячний весняний ранок, і я зловив павука у своїй спальні. Я накрив його долонями, спіймав, побіг униз сходами за парадні двері, а його гострі маленькі ніжки шкребли мені долоню. Я присів у палісаднику, опустив руки до землі та розтиснув пальці. Коли він квапливо побіг геть, я відчував себе доброзичливим богом.

Крізь отвір у стіні я бачу засніжену опуклість нашого головного купола, не далі ніж за пару кілометрів від мене. Я — павучок. Я — павучок, а та істота в тунелі щойно випустила мене в сад.

•

• • •

Далі — у повній книжці «Міккі 7».
nashaknyga.com.ua